

Un sainet 2.0

La *degollà* és una de les escenes més representatives del Corpus Christi de València. La guàrdia del rei Herodes mata els innocents i la gent, des de les balconades dels carrers dels Cabillers i de les Avellanes, els llança poals d'aigua. Per això aquest tram de la cavalcada també es coneix com el de *la poalà*.

Diumenge 29 de maig, com cada any, centenars de persones van presenciar aquell moment tan característic de la festa. Amb tot, a la seu de la Reial Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV), ubicada al final del carrer de les Avellanes, la poalada de debò va arribar 24 hores després, quan la junta general d'aquesta entitat va sotmetre a votació una declaració conjunta amb l'Acadèmia Valenciana de la Llengua que va deparar un resultat a l'estil de la CUP: empat a 17 paperetes. Una gerra d'aigua freda.

El prototip humà i ideològic de la RACV –home conservador d'edat avançada, catòlic practicant, amb estatus benestant, americana i corbata– és diametralment oposat al de la CUP, però el seu empat també reflectia els dubtes sobre la conveniència o no d'entrar a formar part del sistema.

El sainet contemporani –de nou amb la llengua com a fil argumental– protagonitzat per l'AVL en el seu intent d'atreure els secessionisme residual amaga alguns moviments ocults. Aquesta és la intrahistòria d'un acord escrit en paper mullat.

Reportatge de Víctor Maceda

Perquè, en efecte, dilluns de la setmana passada la RACV havia de decidir si validava o no la declaració que el seu degà –*decà*, en la terminologia secessionista d'aquesta entitat– havia acordat amb el president de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), un document que es negociava de feia cinc mesos i que havia tingut dos esborranys previs inacceptables per a l'AVL.

Federicò Martínez Roda, el degà, va sotmetre'ls a l'opinió de la junta de la RACV els dies 22 de març i 28 d'abril, i en tots dos casos va rebre el *nihil obstat*, atès que

recollien els condicionants exigits per la secció de llengua de l'entitat: la validesa dels títols expedits per l'associació cultural Lo Rat Penat i la coexistència de la normativa secessionista amb l'oficial, si més no durant els primers anys.

Martínez Roda va assegurar que els dos papers havien estat consensuats amb el president de l'AVL, Ramon Ferrer, un antic membre de la RACV a qui van mostrar la porta d'eixida l'any 2001, en acceptar l'ofertament de formar part de la institució normativa de la Generalitat Valenciana que avui presideix, pactada per populars i socialistes en temps d'Eduardo Zaplana, sota els auspicis de Jordi Pujol, qui va aprofitar l'acord de govern amb José María Aznar per apaivagar el conflicte lingüístic valencià.

La presència d'un perfil com el de Ferrer al capdavant de l'AVL –un medievalista àgraf sense bagatge filològic, provinent del món secessionista– explica moltes coses. D'una banda, la manca de prestigi de la institució dins dels ambients universitaris més puristes, i de l'altra, el menysteniment que li dispensa l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), a la secció filològica del qual hi ha una presència destacada de valencians, molts dels quals en reneguen sense embuts. ➔

L'ARCÀ I EL 'DECÀ: A l'esquerra, Ramon Ferrer, president de l'AVL, qui va dur amb secretisme les negociacions amb el *decà* [sic] de la RACV, Federico Martínez Roda (a la dreta).

UNA ACADEMIA SOTA MÍNIMS. L'AVL va escollir recentment els set nous membres que cobriran les vacants existents, renovant un terç dels seus integrants 15 anys després de la creació, tal com preveu la llei. En canvi, l'aprovació de la declaració conjunta amb la RACV va sotmetre's a votació 39 dies abans de l'entrada dels nous acadèmics, alguns dels quals la rebutjaven.

→ L'operació d'acostament a la RACV propiciada per Ferrer encara podria separar-los més, tenint en compte quins interlocutors té l'AVL.

Una aberració històrica

La RACV va nàixer com a Centre de Cultura Valencià l'any 1915, a instàncies de la Diputació de València i imitació de l'IEC. Van formar-ne part, entre molts altres, personalitats com Carles Salvador, Teodor Llorente Falcó, Nicolau Primitiu, Francesc Almela i Vives, Eduard Martínez Ferrando, Josep Sanchis Sivera i el seu nebot Manuel Sanchis Guarner. Era una entitat multidisciplinària que mai no va significar-se per la defensa aferrissada de la llengua, com sí que va fer l'associació cultural Lo Rat Penat.

Al seu llibre *L'Acadèmia de Cultura Valenciana: història d'una aberració* (Tres i Quatre, 1982), Francesc Pérez Moragon qualifica l'entitat com a centre "erudito-recreatiu", amb una presència molt esporàdica de la llengua pròpia. En realitat, l'idioma predominant al si de la RACV sempre ha estat el castellà.

La convulsa transició a la democràcia, amb la *batalla de València*, va somoure els ciments de Lo Rat Penat i la RACV, que va adoptar el nom d'Acadèmia de Cultura Valenciana. El títol de reial no va obtenir-lo fins 13 anys després, el 1991, gràcies a les gestions de dos dirigents socialistes: la presidenta de la Diputació, Clementina Ródenas, i el conseller d'Administració Pública, Emèrit Bono.

Llavors, el viratge ideològic ja s'havia consumat, i havia estat notable. Tant la RACV com Lo Rat Penat van erigir-se en els grans atiadors de l'anticatalanisme més furibund, amb proliferació d'accions violentes i la propagació d'unes tesis científiques resumides en les Normes del Puig, aprovades el 1979 i que eren una esmena a la totalitat a les Normes de Castelló, el *sancta sanctorum* de l'estàndard valencià des del 1932, de clara inspiració fabriana.

El Grup d'Acció Valencianista (GAV), braç armat de la RACV i Lo Rat Penat, va

ser l'autor material d'alguns dels atemptats més sinistres –contra llibreries i cases d'intel·lectuals– en la guerra oberta que la incultura va emprendre contra la raó. Alhora, la RACV i Lo Rat Penat també constituïen el *think tank* del braç polític de tot aquest moviment, Unió Valenciana, que va tenir com a líder suprem l'empresari de pinzells Vicente González Lizondo, que pintava amb un sol color: el blau.

A tot aquest món, ara residual i en situació agònica, l'AVL, una institució de la Generalitat Valenciana, li ha proposat una declaració conjunta que aspirava a ser una rendició pactada i ha esdevingut, finalment, un pacte per la culata. Els acadèmics han quedat en evidència i han atorgat un protagonisme impensable a un sector social que havia perdut la seua influència.

La derogació de la llei de senyes d'identitat aprovada pel PPCV la legislatura anterior –humiliant per a l'AVL, que no formava part d'un observatori on sí que hi eren la RACV i Lo Rat Penat, als quals, a més, se'ls reconeixia capacitat docent– havia situat el secessionisme lingüístic fora del mapa, però l'afany de l'AVL pel presumpte *pacte* li ha proporcionat cinc minuts de glòria en el temps de descompte.

Una mà estesa que contrasta amb l'actitud poregosa del Govern valencià a l'hora d'integrar-se a l'Institut Ramon Llull, tal com acaba de fer un executiu amb una composició molt similar –el balear– de manera solemne. Entre la promoció decidida a l'exterior de la llengua i la cultura compartides o l'aproximació als sectors castellanitzats més anticatalanistes, s'ha optat per la segona via. Entre uns socis de prestigi i uns altres de molt desprestigiats, s'ha preferit els segons.

Les conferències programades aquesta primera quinzena de juny condensen l'ànima de la RACV. Temàtica històrica, de concepció espanyola i en castellà: "Las coronas de Castilla y Aragón y sus habitantes en la empresa americana"; "Vagabundos y malvivientes: restricciones para viajar al Nuevo Mundo"; "Los

regulares en la guerra de África: 1911-1927" i "La monarquía hispánica: mitos y realidades". Matèries sense cap relació amb la filologia, que teòricament centra l'activitat de l'AVL.

Maniobres en la foscor

L'inici del suposat *procés de pau* es remunta al mes de gener, quan Ferrer i Martínez Roda van mantenir uns primers contactes que ràpidament van agafar velocitat de creuer.

Les exploracions preliminars, totalment furtives, es remuntaven a quatre anys abans. "La vintena de catedràtics que en formen part, farts de l'estigmatització de la RACV pel tema de la llengua, van concloure que l'única manera d'evolucionar consistia a acceptar la legalitat", explica un membre de l'AVL que va seguir de prop aquell primer acostament. "La revista *Lletraferit* i l'editorial L'Oronella, impulsades per un grup de joves, van fer el pas d'adoptar la normativa de l'AVL l'any 2012, cosa que va marcar un abans i un després dins d'aquell món", explica una altra font que destaca un fet símpto-

DECLARACIÓ CONJUNTA
DEL PRESIDENT DE L'ACADEMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA
I DEL DECA DE LA REAL ACADEMIA DE CULTURA VALENCIANA

aprovada respectivament pel Ple de l'AVL i la Junta General de la RACV
el 30 de maig de 2016

El marc jurídic de l'Idioma valencià ve determinat per la Constitució de 1978 i per l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana de 2006. En la Constitució queda establert pel Tít. VIII, Cap. III, el dret a l'autonomia, reconegut en l'art. 2, encara que és en l'art. 147 on es diu expressament que els "Estatuts seran la norma institucional bàsica de cada Comunitat Autònoma i l'Estat els reconeixerà i adoptarà com a part integrant del seu ordenament jurídic".

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana del 2006 estableix que "la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana és el valencià" (art. sext, 1), així com que "l'idioma valencià és l'oficial a la Comunitat Valenciana, igual que ho és el castellà, que és l'idioma oficial de l'Estat" (art. sext, 2).

El mateix Estatut prescriu que "l'Acadèmia Valenciana de la Llengua és la institució normativa de l'Idioma valencià" (art. sext, 8), i la llei de la Generalitat Valenciana 7/1998 de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) diu que esta "és la institució que té per funció determinar i elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'Idioma valencià" (art. 3).

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) és una institució centenària integrada en entitats científiques com la Confederació Espanyola de Centres d'Estudis Locals (CSIC) i associada a l'Institut d'Espanya, regulada recentment pel Decret 91/2015, de 12 de juny, del Consell de la Generalitat Valenciana (DOCV núm. 7550 de 17.06.2015). La finalitat de la RACV és promoure investigacions sobre els diferents aspectes que conformen la realitat valenciana, entre els quals ocupen un lloc rellevant l'estudi de l'Idioma valencià i la defensa dels valors i de les senyes d'identitat del poble valencià (art. 2 dels seus Estatuts).

La llengua valenciana constitueix, per tant, un centre d'interès comú de l'AVL i de la RACV, independentment de les característiques i finalitats pròpies de cadascuna d'elles. No obstant, condicionaments històrics, socials i polítics han impedit fins ara establir una relació normal i productiva entre estes entitats.

És per això que el Decà de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana i el President de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua,

- conscients de la necessitat imperiosa d'anar superant conflictes que han esgarrat la societat valenciana i que en res han beneficiat l'ús social del valencià,
- convençuts de la conveniència d'eliminar totes les connotacions negatives que puguen associar-se a este idioma (element de confrontació, consideració com a parlar subsidiari, reticències a l'hora d'acceptar la denominació històrica de "llengua valenciana", etc.),
- i guiats per l'objectiu de fer d'esta llengua un instrument de cohesió social del poble valencià, tot promovent-ne l'ús i mirant de conciliar les aportacions historicofilològiques i els sentiments identitaris privats dels valencians,

DECLAREN

la seua voluntat de promoció, a través de grups de treball conjunts, les iniciatives i els mecanismes que possibiliten la cooperació efectiva entre les dos acadèmies en els aspectes que acordem, des del respecte a l'ordenament jurídic valencià i als àmbits competencials pròpis de cadascuna d'elles.

màtic: "Avui, L'Oronella, que ha passat a dir-se Drassana, ven llibres a Catalunya amb total naturalitat".

Una oreneta no fa estiu, però, i n'és la prova que el reducte més anticatalanista de la RACV no ha depositat la seua actitud hostil envers la unitat de la llengua. De fet, les presses de Martínez Roda per lligar l'acord amb l'AVL n'han posat en risc la continuïtat. Volen defenestrar-lo, i Lo Rat Penat ja l'ha declarat persona *non grata*.

Delerós de fumar-se la pipa de la pau amb Ramon Ferrer abans no entraren els set nous acadèmics electes de l'AVL –de tendència majoritària unitarista, tots els quals prendran possessió el 4 de juliol–, Martínez Roda va posar tota la carn a la graella. Va demanar una entrevista a *Las Provincias* que aquest diari li va negar, i tot seguit va acudir a *Levante*, on va ser rebut amb els braços oberts.

La conversa –extensa– va eixir publicada el diumenge 14 de febrer, dia de Sant Valentí, i duïa un títol provocador per a la seua parròquia: "El Diccionari de l'AVL es el de todos los valencianos". Una frase que el degà de la RACV nega haver pronunciat

textualment, perquè, segons puntualitza, allà on diu "es" hauria de dir "debería de ser". Un exercici de funambulisme sobre una corda rovellada pel pas dels anys.

El matís no és debades. L'AVL també va haver de fer equilibris per salvar una definició de *valencià* –"llengua romànica parlada a la Comunitat Valenciana, així com a Catalunya, les Illes Balears, el departament francès dels Pirineus Orientals, el Principat d'Andorra, la franja oriental d'Aragó i la ciutat sarda de l'Alguer, llocs on rep el nom de *català*"– que no va agradar gens ni mica a l'anterior Govern valencià. La consellera María José Català va instar a modificar-la sota l'amenaça de rebaixar a la mínima expressió el pressupost de l'ens normatiu.

El ben cert és que els acadèmics no van fer marxa enrere i van penjar unilateralment el *Diccionari* al lloc web de l'AVL, sense avis previ ni la presentació pública que s'havia anunciat. Per tant, si la RACV acatava el *Diccionari*, assumia que la Terra era redona. I molts d'ells no han pogut veure la Terra des d'un satèl·lit, per tal de comprovar-ho. Encara dubten.

L'autor intel·lectual

El document pactat finalment és obra del benidormer Rafael Alemany, catedràtic de filologia catalana a la Universitat d'Alacant. Un home que va afrontar la missió –impossible?– d'ensenyar català al president Zaplana. No se'n va sortir.

En aquest cas, la meta era més senzilla. La declaració conjunta amb la RACV [vegeu-la dalt] fa servir una semàntica que el valencianisme secessionista troba estimulant: referències insistents a la "llengua valenciana" i l'"idioma valencià", a més de l'única concessió lèxica exigida de l'altra banda: que hi posara *decà* per comptes de degà. Una llicència menor al costat de les que ja va fer l'AVL al seu *Diccionari*, farcit de col·loquialismes i particularismes.

També hi ha una *trampa* que buscava endolcir encara més el text a ulls dels negacionistes de la unitat del català. En concret, quan el document cita l'article 2 dels estatuts de la RACV, no ho fa amb cometes, perquè la redacció –al contrari que les referències a la Constitució, l'Estatut i la llei de creació de l'AVL, que sí que →

→ són textuais– no és literal, sinó interpretativa. És a dir, que allà on la declaració diu que la RACV té com a finalitat “promoure investigacions sobre els diferents aspectes que conformen la realitat valenciana, entre els quals ocupen un lloc rellevant l'estudi de l'idioma valencià i la defensa dels valors i de les senyes d'identitat del poble valencià”, realment hauria de citar un text que no és ben bé igual: “El objeto de la Real Academia de Cultura Valenciana es la investigación, conocimiento, fomento y promoción de la cultura del antiguo Reino de Valencia –hoy Comunidad Valenciana–, así como la defensa de los valores y señas de identidad del pueblo valenciano, para desarrollo de todo lo cual, desde su fundación, tiene como idiomas oficiales el valenciano y el castellano”. Tot plegat, una contradicció *in terminis*, perquè els estatuts de l'entitat són monolingües.

Alemanya va començar a dissenyar el document ara fa un mes. “Em sembla magnífic”, etziba orgullós en veure'n el resultat. “És una declaració d'intencions per harmonitzar esforços i viure d'una manera diferent a com ho hem fet fins ara”, afegeix, per bé que, segons diu, “des del punt de vista fàctic, és un document innocu”. Alemanya diu que l'AVL “està prestigiada com no ho havia estat mai”, i qui no ho veu així, atén a “plantejaments simples i esquemàtics”.

Alemanya estableix paral·lelismes entre l'IEC i la RACV: “A totes dues institucions hi ha gent amb molt de prestigi, un prestigi regular i menys prestigi”, i demana fugir de marcs mentals prefixats: “No s'hi val a dir que l'IEC representa l'essència, i la RACV, la brutícia”. Amb tot, Alemanya no té la convicció que l'entitat secessionista es convertisca a la fe de l'AVL en un termini breu, ni de bon tros: “Són processos que requereixen més temps... Si les institucions li tallen el subministrament econòmic per no escriure com cal, potser faran servir més prompte la normativa correcta”.

EL GEST CULMINANT HAVIA DE SER LA FOTO DE XIMO PUIG, RAMON FERRER I MARTÍNEZ RODA AL PALAU

El també catedràtic –en aquest cas, de la Universitat de València– i acadèmic Emili Casanova emfasitza que “l'objectiu prioritari de la creació de l'AVL era el de la pacificació, treure el problema lingüístic del carrer per a deixar-nos avançar als valencians en les altres coses; la funció normativa era la legal, però secundària des de l'inici”. Casanova, que defensava la declaració conjunta amb la RACV, rebla que “no vam nàixer per quedar bé”.

Per contra, Antoni Ferrando, un altre acadèmic, va expressar al plenari que la declaració aprovada “perjudica l'autoritat i la credibilitat de l'AVL”, a més de remarcar la “desconsideració” que significa haver-la sotmès a la votació de només 15 membres, sense els set que s'hi han de sumar. Ferrando va criticar que la declaració “posa en peu d'igualtat la institució normativa oficial de tots els valencians, l'AVL, i una fundació pública de la província de València que combat la normativa lingüística oficial, la RACV”.

Les presses

Dels 38 acadèmics que integren la junta de la RACV, el degà estava convençut d'haver-ne convençut a més d'una vintena, però a l'hora de la veritat, tan sols tenia 14 vots al sarró. Massa pocs.

De gestos, l'AVL va fer-ne a través dels diaris –en especial de *Levante*, que hi ha abocat èpica a cabassos– i en el procés de renovació dels acadèmics, quan a última hora va incloure el particularista Abelard Saragossà, de la Taula de Filologia Valenciana.

L'aposta d'alguns acadèmics era més agosarada encara: van posar damunt la taula el nom d'Òscar Rueda, membre de la RACV obertament secessionista. Després d'haver persuadit de la unitat lingüística persones com Artur Ahuir, Àngel Calpe, Alfons Vila o el mateix Ferrer, allò era un retorn al passat. Com tenir un fill a 50 anys i educar-lo des de zero.

El gest culminant havia de ser la foto de Ximo Puig, Ramon Ferrer i Federico Martínez Roda encaixant les seues mans al Palau de la Generalitat. Una instantània que segurament ja no es produirà, perquè les presses van generar un efecte bumerang, i la votació que havia de ser el mateix dia –30 de maig– va avançar-se de manera sobtada al 27 de maig en el cas de l'AVL, que va aprovar-la per 12 vots afirmatius i 3 abstencions: les de Ferrando, Albert Hauf i Eduard Mira.

Això podia entendre's com una mesura de pressió cap a la RACV. Amb el seu vist-i-plau, collava els sectors més dubtosos. Però ni la presència inaudita de tres polítics en representació de les dues institucions que financen la RACV –la Diputació, amb 35.000 euros, i l'Ajuntament– no va decantar la balança. L'empat a 17 va desfer-se pel vot de qualitat del president. En realitat, era una derrota.

“La creació de les comissions de treball que teníem previstes ara són inviabilitats”, admet un acadèmic apenat de l'AVL. “No hi havia cap contraprestació”, explica un altre que demana de romandre a l'anonimat, “tot allò que es puga decidir, sempre haurà de passar pel plenari de l'AVL, on la majoria catalanista estarà més reforçada a partir del 4 de juliol”.

El silenci de segons quins acadèmics i de les universitats ha estranyat alguna gent que esperava més rebuig contra aquest esperpent. Els posicionaments favorables de la vice-presidenta Mònica Oltra, el conseller Vicent Marzá i el regidor valencià Pere Fuset, tots tres de Compromís, ha ruboritzat companys de coalició que no se'n saben avenir.

Dels tres polítics que hi eren presents, dos representaven Compromís i una altra València en Comú, la marca blanca de Podem a València. Xavi Rius, el diputat de Cultura, confessa que l'acord no li fa

UN REDUCTE IRREDUCTIBLE. Els sectors secessionistes són un nucli irreductible, conformat per unes poques persones que de cap manera no volen ni sentir a parlar d'un acord amb l'AVL, que consideren "catalanista". El 30 de maig van manifestar-se a la porta de la RACV, i l'endemà van aparèixer pintades en favor de les Normes del Puig, contra l'Acadèmia i exigint la dimissió del seu *decà* [sic], Federico Martínez Roda, a qui algú d'ells ha posat en el lloc del mussol que presideix *El sueño de la razón produce monstruos*, el famós quadre de Goya.

el pes: "No m'agrada, com tampoc no m'agraden del tot algunes lleis que hem de pactar amb tres partits més i que queden desvirtuades", explica sobre el quadripartit de la Diputació.

Com Rius, Glòria Tello, regidora de Cultura de València, va assistir a la junta de la RACV, el matí del dia 30. Al carrer, un petit grup de manifestants cridava "som valencians, mai catalans", i policies de paisà vigilaven l'escena. Malgrat tot, els tres polítics van eixir-hi per la porta del darrere. En conèixer el resultat, alguns manifestants havien irromput a l'edifici i hi havien llançat masclets.

Tello qualifica l'acord de "light", però subratlla que "és un pas important per aconseguir la normalitat democràtica, amagar els conflictes no és la manera de solucionar-los, sinó que hem d'apostar per generar diàleg i possibilitat de consensos". "Algunes de les intervencions a la junta van traslladar-me a molts anys enrere i van entristir-me prou, crec que cal girar full i treballar units per fomentar l'ús del valencià en tots els àmbits", diu.

Rius afirma que, malgrat tot, "hi ha un acord aprovat que s'ha d'acomplir", i agraeix el tracte rebut per la directiva de la RACV, molt diferent a les paraules agreujades que van rebre els representants de Compromís de part d'uns altres membres de l'entitat. A Martínez Roda

i els seus, directament van acusar-los d'haver "matat la RACV".

Voro López va ser un dels opositors a l'acord al si de la RACV. Membre de la secció de llengua, crítica el president de l'AVL – "Ferrer parla el valencià com la meua veïna, no n'és un expert" – i exposa les condicions inexcusables: el reconeixement dels títols que expedeix Lo Rat Penat, la doble oficialitat de la normativa i el reconeixement de les seues recerques científiques. "Amb 14 vots de 38 no es pot tirar endavant una cosa així", i reclama comprensió de l'altra banda: "Diuen que som quatre gats, una espècie en extinció, i que no actuem sota criteris científics, però en canvi, som a la premsa cada dia. Quina importància tenim, doncs? Si cabem tots en un autobús, com diuen, per què som cada dia a la premsa?"

Jaime Siles, poeta, va intervenir en castellà per defensar l'acord i lamentar que la RACV isca a la premsa "a les pàgines de política i no en les que li corresponen de ple dret: les de ciència i cultura". Va arribar a asseverar que era una "oportunitat única" i que no reconèixer l'AVL significava "incomplir la llei".

Un to moderat que també ha amarat les pàgines de *Las Provincias*, curiosament. El cap d'opinió, Pablo Salazar, ha escrit que "el conflicte lingüístic cada dia ho és menys per l'abassegadora

victòria del valencià normatiu a col·legis, universitats i administracions públiques", a més d'aplaudir la "finalitat bona" de la declaració. L'endemà, una entrevista a Federico Martínez Roda duia aquest titular: "Alguns viuen còmodes en la marginalitat perquè no volen contrastar opinions".

Entre els nous acadèmics de l'AVL, que s'estrenaran aviat, un sentiment contradictori. Des de l'emoció d'Abelard Saragossà – "la declaració és bona perquè fa bé al valencià, el valencianisme i la societat valenciana" –, passant per l'observació de la llei d'Immaculada Cerdà – "l'ordenament jurídic ha de ser igual per a tothom, cal controlar on van a parar les subvencions, i no sols des del punt de vista lingüístic" – a la contundència de Joan Francesc Mira: "Tal com està redactada, no hi hauria pogut votar a favor: és massa ambigua, es presta a confusions i rebaixa la dignitat institucional de l'AVL".

Tot plegat, un autèntic sàinet: només una minoria d'acadèmics de la RACV hi estava a favor; l'AVL ha quedat més desprestigiada a ulls de la resta de l'àmbit lingüístic català, i els polítics, encantats, han aplaudit des de la llotja de convidats.

El següent sàinet està programat per després de l'estiu, quan els acadèmics votaran si València ha de dur accent obert o tancat. Les entrades ja són a la venda al monestir de Sant Miquel dels Reis. ●